

Arrest

nr. 233 589 van 4 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ALDELHOF
Maria Van Bourgondiëlaan 29/8
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. ALDELHOF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 30 november 2015 en heeft zich een eerste maal vluchteling verklaard op 17 december 2015.

Op 6 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot bij

arrest nr. X van 6 november 2018 tot de verwerping van dit beroep wegens laattijdigheid van het beroep.

1.2. Verzoeker diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 31 januari 2019.

Op 12 augustus 2019 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing werd op 13 augustus 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, K. A. Z., verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, van Hazara-origine en geboren te zijn in de stad Kabul in 1979 waar u het grootste gedeelte van uw leven woonde. U spreekt Dari en Engels. U bent gehuwd en u heeft twee kinderen, een jongen en een meisje, die zich bij hun moeder in de stad Ghazni in Afghanistan bevinden.

U woonde samen met uw gezin in de stad Kabul waar u een voedingswinkel uitbaatte tot u in 2004 Afghanistan verliet. In 2004 werd een Italiaanse vrouw gekidnapt in Kabul en toen u van een bevriende winkelier vernam wie achter de ontvoering zat deelde u dat mee aan de politie. De Italiaanse vrouw werd vrijgelaten en haar ontvoerders werden een tijd later gearresteerd en een ervan, A. R., werd door de Afghaanse autoriteiten opgehangen. Een paar dagen later zag u dat personen vanuit een auto foto's van u namen en u filmde. Een ervan bleek volgens een winkelier de broer van de opgehangen A. R. te zijn. U werd bang en overlegde met uw ouders waarna besloten werd dat u Afghanistan moest verlaten opdat u in veiligheid zou zijn. U ging in eerste instantie naar Iran waar u een tijdje verbleef en daarna reisde u verder via o.a. Griekenland en Frankrijk tot u eind 2006 in het Verenigd Koninkrijk belandde en daar in 2007 een verzoek deed om internationale bescherming. Uw aanvraag werd geweigerd en op 27/08/2013 werd u door de Britse autoriteiten gedeporteerd naar Kabul waar u vervolgens van de VN een som geld kreeg om uw leven weer op de rails te zetten. Inmiddels was uw familie verhuisd van de stad Kabul naar de provincie Ghazni en besloot u ook naar Ghazni te gaan omdat u omwille van de problemen van weleer niet in Kabul zou blijven. Uw ouders waren inmiddels overleden. Na een tijdje ging u werken in de winkel van uw broer in Ghazni. Toen jullie op een dag in 2015, rond de periode van de ramadan, zaten te praten met Pashtunen over religie en christendom en islam was u iets te kritisch en omdat men dan ook nog zag dat u niet vastte – u had maagproblemen - werd u ervan beschuldigd een christen en een afvallige te zijn. Drie maanden later kreeg u een brief van de taliban waarin u opgeroepen werd dat u zich bij hen moest melden in Qarabagh om u te gaan verantwoorden voor uw gedrag. U nam deze brief niet serieus. Een maand later werd er door uw echtgenote opnieuw een brief van de taliban in jullie tuin gevonden. Omdat deze brief er vormelijk beter uitzag dan de eerste besepte u dat het de taliban menens was en dat uw leven in gevaar was. U vroeg geld aan uw broer en met de hulp van een smokkelaar slaagde u er voor de tweede keer in om uw land te verlaten uit vrees voor uw leven. U reisde via Pakistan verder naar Griekenland en op 17 december 2015 verzocht u om internationale bescherming in België. Naast het feit dat u bij terugkeer vreest door de taliban gedood te worden omdat ze u als een ongelovige beschouwen stelt u ook dat Hazara's in het algemeen gevaar lopen in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw origineel taskaraboekje (Afghaans identiteitsbewijs) neer, een oproepingsbrief van de taliban d.d. 5/9/2015, een brief van de taliban gericht aan het dorpshoofd d.d. 7/10/15 en twee enveloppes waarin deze documenten zich bevonden.

Op 7 augustus 2018 oordeelde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon worden toegekend omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. Op 6 november 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

U verliet België niet en diende op 31 januari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaart u dat er twee keer onbekenden naar de winkel van uw broer kwamen op zoek naar u. Deze mensen zeiden dat u met hen mee moest naar Qarabagh, naar de taliban. Uw broer werd bang en verkocht daarom zijn winkel.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een verklaring van de imams van de moskee van uw regio alsook van de politiecommandant betreffende uw herkomst uit Ghazni, een steunbrief van Refu Interim VZW, een steunbrief van CirQ VZW, en een USB-stick met video's en foto's van geweld van de taliban tegen Hazara's.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat er twee maal onbekenden naar de winkel van uw broer kwamen op zoek naar u, en dat uw broer zijn winkel sloot uit angst, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Bovendien wenst het CGVS op te merken dat het weinig logisch en aannemelijk is dat de taliban u eerst twee dreigbrieven zou sturen, u hiermee eigenlijk een verwittiging en kans gevend om te vluchten, en dat zij vervolgens, nadat u het land al lang verlaten had, nog manschappen op de winkel van uw broer (waar u eveneens werkte) zouden afsturen om u te zoeken. Zoals u zelf aangeeft kwamen deze onbekenden u immers zoeken om exact dezelfde redenen als waarom u Afghanistan in 2015 verliet (namelijk omdat u mee moest naar de taliban in Qarabagh, zie verklaring volgend verzoek vraag 15), en is het dan ook bijzonder merkwaardig dat zij u pas in 2019 persoonlijk zouden komen zoeken in de winkel van uw broer, oftewel lang nadat u het land heeft verlaten.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk de verklaring van de imams en politiecommandant wat betreft uw herkomst uit Ghazni, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven is het eigenaardig dat dit document, dat zowel uw herkomst uit Ghazni als uw problemen met de taliban bevestigt, een stempel bevat van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (politiecommissariaat provincie Ghazni, directoraat terrorisme bestrijding, zie vertaling) met vermelding

van het jaar 1392 (2013-2014), hoewel uw problemen met de taliban zich pas zouden hebben voorgedaan in 2015. Ook bevat dit document een stempel van de onafhankelijke administratie van lokale overheden van Ghazni met vermelding van het jaar 1395 (2016-2017), een ogenblik dat u reeds in procedure was van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Nochtans hebt u destijds geen enkele vermelding gemaakt van het bestaan van dit document en liet u in het kader van uw eerste verzoek wel andere documenten opsturen vanuit Afghanistan. Hoe dan ook heeft dergelijke brief een bijzonder gesolliciteerd karakter, en kan dit de eerdere appreciatie van de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet ombuigen.

De USB-stick met video's en foto's van geweld tegen Hazara's betreffen louter incidenten van willekeurige en algemene aard waarbij u persoonlijk niet betrokken was. Het CGVS wenst er, net zoals in haar voorgaande beslissing omtrent uw eerste verzoek om internationale bescherming, nogmaals op te wijzen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar risicoprofielen en de algemene situatie in uw land van herkomst om aan te tonen dat u in Afghanistan werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Deze vrees dient daarentegen in concreto en voor u persoonlijk te worden aangetoond, alwaar u echter in gebreke blijft. De steunbrieven van Refu Interim VZW en CirQ VZW bevestigen op geen enkele manier uw herkomst noch uw problemen met de taliban, en kunnen uw verzoek om internationale bescherming dan ook op geen enkele manier ondersteunen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (<https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In

de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high

profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan, en hierbij verwijst naar verschillende veiligheidsincidenten waarvan Hazara's het slachtoffer werden, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Hazara bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas en zijn verklaringen aangaande zijn verblijfplaatsen wel degelijk geloofwaardig zijn.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging als zou hij in 2004 bij de politie hebben gemeld wie er achter de ontvoering van een Italiaanse vrouw zat, waarop A. R. zou zijn opgepakt en vervolgens opgehangen. Bijgevolg was er geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker zich, na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk, niet zou hebben kunnen vestigen in de stad Kabul waar hij voorheen altijd heeft gewoond en gewerkt en was er dus geen reden dat verzoeker en/of zijn familie zich in Ghazni moesten vestigen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had derhalve een redelijk vermoeden dat verzoeker zich na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk opnieuw gevestigd heeft in de stad Kabul waardoor geen geloof gehecht kan worden aan zijn meest recente vluchtaanleiding, met name, dat de taliban hem in Ghazni zouden beschouwen als een ongelovige en hem daarom zouden vervolgen, temeer dat zijn verklaringen over deze gebeurtenissen evenmin overtuigend waren. Hoe dan ook was de commissaris-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoeker – gezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen aangaande zijn problemen in Kabul – terecht kan in de stad waar hij opgegroeid is en waar hij ook als volwassene woonde en werkte. Tevens oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade liep omwille van het sjiitische geloof dat hij aanhangt of omdat hij tot de Hazara-etnie behoort. Daarnaast deed ook de vaststelling dat

verzoeker zowel in het Verenigd Koninkrijk als in Griekenland een andere valse nam opgaf, alsook het gegeven dat hij langs tal van Europese landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Tot slot was de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard waren dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin konden ombuigen. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 6 november 2018 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.4. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker op dezelfde motieven steunt die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, meer bepaald houdt hij vast aan zijn verklaringen over de problemen met de taliban in Ghazni. Verder stelt hij nog dat ten gevolge hiervan nog twee keer onbekenden naar de winkel van zijn broer kwamen op zoek naar verzoeker, waarop zijn broer zijn winkel verkocht.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker voorts nog volgend document voor: een verklaring van de imams van de moskee van zijn regio alsook van de politiecommandant betreffende zijn herkomst uit Ghazni, een steunbrief van Refu Interim VZW, een steunbrief van CirQ VZW en een USB-stick met video's en foto's van geweld van de taliban tegen Hazara's.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk verklaard omdat (i) het afleggen van verklaringen die volledig voortvloeien uit zijn vluchtrelaas hetwelk in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden, niets wijzigt aan deze vastgestelde ongeloofwaardigheid; (ii) het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker eerst twee dreigbrieven zouden sturen en dat zij vervolgens pas in 2019, en dus verschillende jaren nadat verzoeker het land heeft verlaten omwille van zijn voorgehouden problemen met de taliban, nog manschappen op de winkel van zijn broer zouden afsturen op zoek naar verzoeker; (iii) de verklaring van de imams en politiecommandant niet kan overtuigen nu (1) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling kunnen worden verkregen hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert, (2) één van de daarop vermelde stempels dateert van 2013-2014 en dus voor zijn problemen met de taliban in 2015, die nochtans bevestigd worden in het document, (3) de andere stempel melding maakt van het jaar 2016-2017 en dus een tijdstip waarop verzoeker reeds in procedure was van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, doch hiervan geen enkele melding maakte; (iv) de USB-stick louter incidenten van willekeurige en algemene aard bevat en verzoeker niet *in concreto* een persoonlijke vrees voor vervolging aantoont en (v) er voor burgers in de stad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en verzoeker geen bewijs levert dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.6.1. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal vooreerst terecht dat verzoekers verklaringen reeds in het kader van zijn vorige verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden en dat deze beoordeling vaststaat, terwijl hij in het kader van zijn huidige, tweede verzoek om internationale bescherming niet verder komt dan te volharden in deze reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen en louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, hetgeen de geloofwaardigheid van deze verklaringen niet kan herstellen:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk dat er twee maal onbekenden naar de winkel van uw broer kwamen op zoek naar u, en dat uw broer zijn winkel sloot uit angst, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”

Daarenboven overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot deze bijkomende verklaringen nog op goede gronden als volgt:

“Bovendien wenst het CGVS op te merken dat het weinig logisch en aannemelijk is dat de taliban u eerst twee dreigbrieven zou sturen, u hiermee eigenlijk een verwittiging en kans gevend om te vluchten, en dat zij vervolgens, nadat u het land al lang verlaten had, nog manschappen op de winkel van uw broer (waar u eveneens werkte) zouden afsturen om u te zoeken. Zoals u zelf aangeeft kwamen deze onbekenden u immers zoeken om exact dezelfde redenen als waarom u Afghanistan in 2015 verliet (namelijk omdat u mee moest naar de taliban in Qarabagh, zie verklaring volgend verzoek vraag 15), en is het dan ook bijzonder merkwaardig dat zij u pas in 2019 persoonlijk zouden komen zoeken in de winkel van uw broer, oftewel lang nadat u het land heeft verlaten.”

In zoverre verzoeker in het huidige verzoekschrift verweer voert tegen de vaststellingen door de commissaris-generaal op 7 augustus 2018 in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban, noch aan zijn verblijf in Ghazni, dient erop gewezen dat verzoeker geen cassatieberoep aantekende tegen 's Raads verwerpingsarrest nr. X van 6 november 2018, zodat deze beslissing intussen in kracht van gewijsde gegaan is. Verzoeker kan niet middels het indienen van een beroep tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming alsnog rechtsmiddelen aanwenden tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 november 2018, noch tegen de beslissing die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 augustus 2018 werd genomen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de pertinente motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker in het kader van onderhavig, tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt en slechts bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in lijn liggen met zijn eerdere verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de beoordeling in het kader van dit eerste verzoek dat aan deze verklaringen geen geloof kan worden gehecht.

Verder wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de verklaring van de imams en politiecommandant die verzoeker neerlegt ter ondersteuning van de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet wat betreft zijn herkomst uit Ghazni nog pertinent overwogen als volgt: *"(...) moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.*

Daarenboven is het eigenaardig dat dit document, dat zowel uw herkomst uit Ghazni als uw problemen met de taliban bevestigt, een stempel bevat van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (politiecommissariaat provincie Ghazni, directoraat terrorisme bestrijding, zie vertaling) met vermelding van het jaar 1392 (2013-2014), hoewel uw problemen met de taliban zich pas zouden hebben voorgedaan in 2015. Ook bevat dit document een stempel van de onafhankelijke administratie van lokale overheden van Ghazni met vermelding van het jaar 1395 (2016-2017), een ogenblik dat u reeds in procedure was van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Nochtans hebt u destijds geen enkele vermelding gemaakt van het bestaan van dit document en liet u in het kader van uw eerste verzoek wel andere documenten opsturen vanuit Afghanistan. Hoe dan ook heeft dergelijke brief een bijzonder gesolliciteerd karakter, en kan dit de eerdere appreciatie van de geloofwaardigheid van uw asielmotieven niet ombuigen."

Waar verzoeker aanvoert dat hij, mits er gerichte en duidelijk omlinjende vragen zouden zijn gesteld, wel degelijk zijn "afkomst van Ghazni" zou hebben kunnen bewijzen, dient erop gewezen dat verzoeker reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zijn beweerde verblijf in Ghazni aanvoerde en dat hij thans slechts volhardt in zijn eerdere verklaringen en het verwijzen naar eerder voorgelegde documenten. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker onvoldoende de kans zou hebben gekregen om zijn beweerde verblijf in Ghazni aannemelijk te maken. Waar verzoeker bovendien lijkt te betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "gedeelde bewijslast", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige

elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten.

De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker “*opnieuw de kans niet [kreeg] om verklaringen af te leggen omtrent zijn herkomst*” kan evenmin overtuigen.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk geacht overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende de niet ontvankelijkheid van het verzoek (volgend verzoek), leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming inzake de subsidiaire beschermingsstatus hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat dit geenszins het geval is nu *in casu* uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 8, verklaring volgend verzoek d.d. 23 juli 2019). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige derde volgend verzoek op nuttige

wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij geen specifieke verklaring heeft voor de afwijkende data van de stempels van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de lokale overheden en hij erop wijst dat er in Afghanistan een *“weinig bureaucratische, weinig georganiseerde overheid”* voorhanden is, komt hij in wezen niet verder dan het louter maken van persoonlijke excuses en vergoelijkungen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht om voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen. Dat verzoeker bovendien zelf lijkt aan te geven dat er weinig organisatie is binnen de overheid doet, rekening houdend met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map ‘Landeninformatie’) waaruit blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden, verder afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde brief.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de brief van de imams en politiecommandant niet louter op basis van de graad van corruptie in Afghanistan kan worden afgewezen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker eraan voorbijgaat dat de bewijswaarde ervan eveneens wordt ondermijnd door de vaststelling dat de data van de daarop vermelde stempels niet in overeenstemming zijn met de door hem voorgehouden problemen en hij dit document niet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd.

2.2.6.2. Tevens wordt in de bestreden beslissing nog terecht overwogen als volgt:

“De USB-stick met video's en foto's van geweld tegen Hazara's betreffen louter incidenten van willekeurige en algemene aard waarbij u persoonlijk niet betrokken was. Het CGVS wenst er, net zoals in haar voorgaande beslissing omtrent uw eerste verzoek om internationale bescherming, nogmaals op te wijzen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar risicoprofielen en de algemene situatie in uw land van herkomst om aan te tonen dat u in Afghanistan werkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou hebben. Deze vrees dient daarentegen in concreto en voor u persoonlijk te worden aangetoond, alwaar u echter in gebreke blijft. De steunbrieven van Refu Interim VZW en CirQ VZW bevestigen op geen enkele manier uw herkomst noch uw problemen met de taliban, en kunnen uw verzoek om internationale bescherming dan ook op geen enkele manier ondersteunen.”

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat Hazara's wel degelijk gevisieerd, gestigmatiseerd en gediscrimineerd worden en een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van een aanslag, zeker door de dreiging van IS in het Midden-Oosten. Hiertoe verwijst hij nog naar het *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 15 november 2016, het *“Country Report on Human Rights Practices 2016 – Afghanistan”* van US Department of State, het rapport *“UNHCR. Minority Rights Group International: Peoples under Threat”* van 2015 en het artikel *“On the Return of Hazaras to Afghanistan”* van Australian National University van 4 april 2018. De Raad benadrukt te dezen dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat er geen enkele indicatie was dat er in verzoekers geval een persoonlijke component zou zijn die een actuele vervolgingsvrees rechtvaardigt. Daarbij werd vastgesteld dat het loutere feit een sjiitische Hazara in Afghanistan te zijn niet volstaat om aannemelijk te maken dat men met redelijke waarschijnlijkheid vervolgd zal worden en dus met andere woorden, een gegronde vrees voor vervolging heeft. Er werd opgemerkt dat verzoeker naast verwijzingen naar de algemene situatie geen redenen aanhaalde waarom hij bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk zou worden gevisieerd. De Raad stelt vast dat verzoeker zich te dezen opnieuw beperkt tot het louter

verwijzen naar algemene informatie, hetgeen echter niet kan volstaan nu verzoeker *in concreto* een persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient aan te tonen, *quod non in casu*.

2.2.7. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder wordt in de bestreden beslissing nog terecht geoordeeld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te

verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon."

Verzoeker voert geen enkel concreet inhoudelijk verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Ten slotte kan met de commissaris-generaal nog worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhoogt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt: "In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan, en hierbij verwijst naar verschillende veiligheidsincidenten waarvan Hazara's het slachtoffer werden, moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Hazara bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen."

Met het louter volharde in zijn vrees omwille van het behoren tot de Hazara-etnie slaagt verzoeker er allerminst in om op deze pertinente motieven een ander licht te werpen.

2.2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER